Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 267 van 18 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. DEKERF**
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 juni 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26*quater*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV-wet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DEKERF verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een visum, afgeleverd door de Portugese consulaire diensten te Luanda (Angola), geldig van 28 december 2025 tot 28 juni 2026 voor een verblijf van 90 dagen.

1.2. Op 9 februari 2026 dient de verzoekende partij een verzoek in om internationale bescherming in België.

1.3. Op 12 maart 2026 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Portugese autoriteiten op grond van artikel 12 (2) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).
1.4. Op 8 mei 2026 stemmen de Portugese autoriteiten in met het verzoek vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 2 juni 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Portugal toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M.M.G. (…), verder de betrokkene, die verklaart de Angolese nationaliteit te hebben, diende op 09.02.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. De betrokkene legde geen originele identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde dat zijn paspoort werd gestolen in België.

Op 03.03.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij rond 25.01.2026 Angola verliet en met het vliegtuig naar Portugal reisde. Hij verklaarde dat hij ongeveer een week in Portugal verbleef en dat hij bang was om naar Angola te worden teruggestuurd. De betrokkene verklaarde dat hij met de bus via Spanje en Frankrijk naar België reisde en daar op 06.02.2026 aankwam. De betrokkene verklaarde dat hij legaal reisde, met een visum van Portugal.

Vingerafdrukkenonderzoek leverde een treffer op, die door het Visuminformatiesysteem conform artikel 21 van Verordening (EG) nr. 767/2008 werd verstrekt. De treffer bevestigde dat door de Portugese consulaire diensten te Luanda aan de betrokkene een visum werd afgegeven en dat het visum geldig was voor een verblijf van 90 dagen in de periode van 28.12.2025 tot 28.06.2026.

Op 12.03.2026 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Portugese instanties op basis van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 08.05.2026 stemden de Portugese autoriteiten in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op 20.05.2026 ontvingen onze diensten een schrijven van de advocaat van de betrokkene, waarin elementen tegen Portugal worden aangebracht en wordt gevraagd het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België te behandelen. In deze beslissing wordt dieper ingegaan op de aangehaalde elementen.

De betrokkene werd op 03.03.2026 gehoord en wettelijk gehuwd te zijn met M.K. (….), vrouw, geboren rond 1989, met de Angolese nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Luanda. De betrokkene verklaarde twee kinderen te hebben: M.A.M.A. (…), man, ca. 8 jaar oud, met de Angolese nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Luanda; en M.E.P.A. (…), man, ca. 6 jaar oud, met de Angolese nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Luanda.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij dacht dat het een veilig land is. Hij gaf aan dat hij geen specifieke redenen had. Met betrekking tot een overdracht aan Portugal verklaarde de betrokkene dat Portugal en Angola een bilaterale relatie hebben en hij bang was om door Portugal te worden teruggestuurd naar Angola. Hij verklaarde dat wat opvang of behandeling betreft, hij geen bezwaar heeft tegen Portugal. Hij verklaarde dat hij niet bang is van Portugal, maar dat het politieke systeem in Portugal zoals in Angola is. Hij verklaarde dat hij niet naar Portugal wil. De betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben. Hij gaf aan geen psychologische problemen te hebben.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een

risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Portugal sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Portugese instanties stemden op 08.05.2026 in met de overname van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, dat als volgt luidt: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (14). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming." De instemming met overname betekent dat de betrokkene na overdracht aan Portugal een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. Portugal zal de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Portugal in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Portugal is partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgaan dat de Portugese instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Portugal onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Portugal onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Portugal. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Portugese instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties.

We wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Portugal, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claudia Pedrosa,

"Asylum Information Database - Country Report : Portugal – 2024 Update", laatste update op 15.09.2025, verder AIDA rapport genoemd, https://www.asylumineurope.org/reports/country/portugal, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Met betrekking tot een overdracht aan Portugal verklaarde de betrokkene dat Portugal en Angola een bilaterale relatie hebben en hij bang was om door Portugal te worden teruggestuurd naar Angola. Hij verklaarde dat wat opvang of behandeling betreft, hij geen bezwaar heeft tegen Portugal. Hij verklaarde dat hij niet bang is van Portugal, maar dat het politieke systeem in Portugal zoals in Angola is. De advocaat van de betrokkene stelt dat er in Portugal sprake is van systeemfouten die resulteren in onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 EVRM. Er wordt tevens gesteld dat de betrokkene bij terugkeer naar Portugal geen toegang zal hebben tot opvang, zich in een situatie van uiterste ontbering zal bevinden en dat er belemmeringen bestaan die de procedure voor internationale bescherming ontoegankelijk maken.

Het rapport stelt dat verzoekers die in het kader van de Dublinprocedure naar Portugal worden teruggestuurd, geen relevante of systematische problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure en de opvangvoorzieningen. Wanneer verzoekers hun verzoek impliciet ingetrokken hebben door het land te verlaten, kunnen ze dit verzoek heropenen en verderzetten wanneer ze zich terug bij de Portugese asielinstanties aanmelden (blz. 79).

Het rapport meldt dat verzoekers die in het kader van een Dublinprocedure naar Portugal werden teruggestuurd, systematisch toegang krijgen tot opvang. Er zijn geen meldingen van verzoekers die geen toegang kregen tot het Portugese opvangsysteem (blz. 79). Sinds het laatste kwartaal van 2023 zijn er problemen van overbevolking op in de opvangvoorzieningen, vanwege het gebrek aan een uitbreiding van de infrastructuur en vanwege het gebrek aan financiering daarvoor. Deze problemen zijn van de baan sinds juni 2024 (blz. 126).

Met betrekking tot toegang tot informatie en vertolking wordt in het AIDA-rapport gesteld dat de Portugese wetgeving bepaalt dat verzoekers recht hebben op vertolking bij de registratie en tijdens de procedure waar nodig. Verzoekers krijgen bij registratie een brochure waarin hun rechten en plichten worden vermeld (blz. 119).

Er wordt melding gemaakt van problemen met betrekking tot vertolking bij de gehoren (blz. 56-57). We merken op dat de betrokkene Portugees als moedertaal heeft en eventuele problemen inzake vertolking derhalve niet van toepassing zullen zijn op zijn situatie. We erkennen dat er zich problemen kunnen voortdoen op het gebied van informatieverstrekking, maar stellen vast dat op basis van de beschikbare informatie niet kan worden vastgesteld dat om redenen in dat verband van een overdracht moet worden afgezien.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de gronden voor detentie zijn vastgelegd in de Asielwet (blz. 162). We merken op dat er in het dossier van de betrokkene geen elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat de betrokkene na overdracht in detentie zou worden geplaatst.

We betwisten niet dat het rapport kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Portugal, maar zijn van oordeel dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Portugal worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Portugal, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Portugal in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Portugal worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij dacht dat het een veilig land is. Hij gaf aan dat hij geen specifieke redenen had. Met betrekking tot een overdracht aan Portugal verklaarde de betrokkene dat Portugal en Angola een bilaterale relatie hebben en hij bang was om door Portugal te worden teruggestuurd naar Angola. Hij verklaarde dat was opvang of behandeling betreft, hij geen bezwaar heeft tegen Portugal. Hij verklaarde dat hij niet bang is van Portugal, maar dat het politieke systeem in Portugal zoals in Angola is. Hij verklaarde dat hij niet naar Portugal wil. In dit verband herhalen we allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te

verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. We wijzen er ook nogmaals op dat Portugal partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgaan dat de Portugese instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Portugal onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De advocaat van de betrokkene schrijft dat de betrokkene zich in Portugal niet veilig zou voelen. We merken op dat de betrokkene op geen enkele manier aan de hand van concrete elementen bewijst dat hij enig risico zou lopen in Portugal, in die mate dat een overdracht aan Portugal een blootstelling aan omstandigheden zou inhouden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Portugese instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan onzes inziens niet worden besloten dat de Portugese instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op 03.03.2026 geen medische problemen te hebben. Hij gaf aan geen psychologische problemen te hebben. Op 20.05.2026 bezorgde de betrokkene onze diensten via zijn advocaat medische documenten, waaruit wordt beschreven dat hij slachtoffer werd van geweld en psychologische opvolging nodig heeft. We wijzen erop dat de in het administratief dossier aanwezige documenten geen aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Portugal zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Portugal verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Portugal vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Portugal van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport vermeldt dat toegang voor verzoekers tot dringende gezondheidszorg in Portugal bij wet is gewaarborgd en dat verzoekers passende toegang hebben tot gezondheidszorg in de praktijk. Er wordt aangegeven dat er in de praktijk gespecialiseerde behandeling mogelijk is voor getraumatiseerde verzoekers, maar dat de toegang beperkt is. Personen hebben toegang tot medische zorgen vanaf het moment dat zij een verzoek om internationale bescherming indienen. De gezondheidszorg omvat toegang tot medische behandelingen en medicatie onder dezelfde voorwaarden als voor Portugese burgers (blz. 152). In het kader van de gezondheidszorg moet rekening worden gehouden met de bijzondere behoeften van kwetsbare personen en er moet worden voorzien in gespecialiseerde geestelijke gezondheidszorg. De toegang tot diensten voor geestelijke gezondheidszorg is verbeterd (blz. 153). Er wordt voorzien in psychologische begeleiding voor verzoekers en er kan worden doorverwezen voor psychologische begeleiding (blz. 154). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Portugal een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We wensen te verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië van 16.02.2017 (C-578-16), waarin wordt verwezen naar verscheidende arresten van het het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) waarin herhaaldelijk geoordeeld werd dat de omstandigheid dat een persoon van wie de verwijdering is gelast, dreigt met zelfdoding, de verdragsluitende staat niet dwingt om van de uitvoering van de voorgenomen maatregel af te zien, indien hij concrete maatregelen treft om te voorkomen dat het dreigement wordt uitgevoerd (zie arresten van het EHRM van 7 oktober 2004, Dragan e.a. tegen Duitsland, CE:ECHR:2004:1007DEC003374303, § 1; 4 juli 2006, Karim tegen Zweden, CE:ECHR:2006:0704DEC002417105, § 2, en 30 april 2013, Kochieva e.a. tegen Zweden, CE:ECHR:2013:0430DEC007520312, § 34).

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale

gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).
Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Portugal en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.
Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Portugal niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.
Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Portugal een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Portugese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.
De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.Indien betrokkene zich niet aanbiedt bij voormelde autoriteiten binnen de opgegeven termijn, behoudens verlenging ervan op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zal op grond van artikel 51/5,§4, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980, de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot een vasthouding met het oog op de gecontroleerde overdracht van betrokkene aan de verantwoordelijke lidstaat."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Bevoegdheid van en procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

3.1. Artikel 2.59, §1, tweede lid, 4° en derde lid van de RvV-wet luidt als volgt:

"*De rechter gaat over tot een onderzoek ex nunc indien het één van de volgende beslissingen betreft:*
(…)
4° een overdrachtsbesluit.
In het geval van een beroep gericht tegen een overdrachtsbesluit bedoeld in het eerste lid, 4°, beperkt de rechter de draagwijdte van het onderzoek van het beroep tegen een overdrachtsbesluit zoals bepaald in artikel 43, lid 1, van de Asiel- en migratiebeheerverordening."

Op 12 juni 2026 is de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR), in werking getreden.

De AMMR is vanaf 12 juni 2026 onmiddellijk van toepassing en regelt, maar beperkt tevens ook de onderzoeksbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) inzake beroepen tegen overdrachtsbesluiten.

Zo bepaalt artikel 43 van de AMMR:
"*1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 36, lid 1, punten b) en c), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een doeltreffend rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.*
De draagwijdte van een dergelijk rechtsmiddel is beperkt tot een beoordeling of:
a) de overdracht voor de betrokken persoon een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten;
b) er sprake is van omstandigheden na het overdrachtsbesluit die bepalend zijn voor de juiste toepassing van deze verordening;
c) inbreuk is gemaakt op de artikelen 25 tot en met 28 en artikel 34, in het geval van op grond van artikel 36, lid 1, punt a), overgenomen personen."

3.2. Conform artikel 2.27, §1, eerste lid, 1° van de RvV-wet is de versnelde procedure van toepassing.

4. Op de bestreden beslissing toepasselijke regelgeving

Artikel 84.2 van de AMMR is een overgangsbepaling die als volgt luidt: "*Welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat vóór 12 juni 2026 is geregistreerd, wordt bepaald volgens de in Verordening (EU) nr. 604/2013 vastgelegde criteria*."

De criteria van de Dublin III-Verordening zijn *in casu* van toepassing.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële en formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij ook artikel 1 van het Handvest geschonden acht.

De verzoekende partij licht, na een theoretische toelichting omtrent artikel 3 van het EVRM, haar enig middel toe als volgt:

"a) Verzoekers individuele situatie
Onder titel I Feiten, werd reeds omschreven dat verzoeker slachtoffer werd van seksuele aanranding in België. Hij brengt hiervan stukken bij (stuk 3 en 4).
Verzoeker krijgt in het kader van dit incident nazorg in België. Zo kreeg hij meteen psychologische begeleiding (stuk 5).
Gelet op de psychische symptomen die verzoeker ervaart namelijk; hyperwaakzaamheid, verwardheid, angsten, slaapproblemen, suïcidale gedachten,.. heeft verzoeker nood aan een stabiele omgeving. Verzoeker heeft een opvangcentrum toegekend gekregen, alwaar hij steeds meer en meer zijn rust vindt.
Verzoeker terugsturen naar Portugal, alwaar zoals hieronder gedocumenteerd, een ernstig tekort is aan opvangplaatsen, zou zijn leven in gevaar brengen omwille van een ernstige verergering van zijn symptomen.
Het medisch attest (stuk 4) stelt immers:
"unless his needs for protection, continuous mental health support and legal aid are not met, there is a high risk of deterioration of his symptoms, that can put his life at risk".
Verzoeker heeft momenteel continue juridische en psychologische begeleiding. Zijn toestand is aldus stabiel.
Verzoekers om internationale bescherming zouden, overeenkomstig de geldende Portugese wetgeving, recht hebben op gezondheidszorg onder het nationaal systeem (NHS).
Echter, in de praktijk wordt de toegang en de kwaliteit ernstig geaffecteerd:
"In practice, asylum applicants have effective access to free health care in the SNS in line with the applicable legal provisions.836 However, persisting challenges have an impact on the quality of health care. According to prior research,837 and to the information available to CPR, these include: v Delay in registering with the SNS and obtaining a patient number;838 v Language and cultural barriers (e.g., the lack of interpreters for certain languages and the reluctance of health care services to use interpretation services such as AIMA's

translation hotline); v Difficult access to diagnosis procedures and medication paid by the SNS due to bureaucratic constraints. (p. 154)
In het bijzonder toegang tot gespecialiseerde hulp (en mentale gezondheidszorg), zoals die voor meneer zijn psychologische problemen, is uitdagend:
While CPR has observed improvements in access to mental health care services and to other categories of specialised medical care (e.g., dentists) in the SNS due to partnerships with relevant actors,840 access to these services generally continues to be challenging. 84 (p. 154)
Ook andere praktische zaken, zoals de afstand en de kostprijs van de reis, belemmeren toegang:
Between the end of 2023 and the beginning of 2024 CPR received occasional reports of difficulties in accessing necessary healthcare by applicants who have been provided accommodation directly by AIMA outside of Lisbon. Most of complaints concerned lack of adequate information, no assistance in referrals, being accommodated far away from the nearest hospital and not having financial conditions to pay for the necessary trip, and lack of knowledge regarding their legal status by the services."
(p. 154)
b) Toegepast: de situatie in Portugal
Er dient vastgesteld te worden, op basis van een lezing van het meest recente AIDA-rapport, dat er sprake is van systeemfouten die resulteren in onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 EVRM.
Verzoeker is van mening dat hij bij terugkeer naar Portugal geen toegang zal hebben tot opvang, psychologische zorgen, en zich in een situatie van uiterste ontbering zal bevinden en dat er belemmeringen bestaan die de procedure voor internationale bescherming ontoegankelijk maken.
3.3.2.1. Tekortkomingen in de toegang tot de procedure
Er worden verschillende systematische problemen met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure gerapporteerd in het AIDA rapport van juni 2026. Zo werden registraties geweigerd door een gebrek aan personeel, werd misinformatie gecommuniceerd over de (on)mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming te registreren en moesten mensen meerdere pogingen doen:
"Since the beginning of AIMA's operation (October 2023), CPR has observed/received reports of concerning practices pertaining to the registration of asylum applications, namely: v Applicants being incorrectly informed that applications for international protection could only be made by persons displaced from Ukraine; v Individuals reporting having to make multiple attempts in order for their application to be registered by the authorities; v Refusals to register applications due to lack of personnel; v Introduction of a ticketing system at CNAR's premises according to which a ticket was required to apply for asylum. Following the distribution of 20 tickets per day no further applications were allowed; v Applicants forced to travel across the country to Lisbon in order to present/register an application in CNAR, after being refused in other AIMA's premises with the exception of Porto and Coimbra; v Applicants being incorrectly informed of the need to schedule an appointment in order to present an application for international protection in AIMA's premises other than CNAR; v Lack of registration by AIMA of asylum applications presented at police authorities' premises; v Lack of issuance or renewal of a certificate of asylum application in AIMA's premises other than CNAR; v Late registration of applications made by individuals in administrative detention (up to several days), compounded by the fact that, upon registration, the authorities recorded the date of registration as the date of the application instead of referring to the date when the asylum applicant effectively applied for international protection.."
(p. 49)
Buiten de grote steden waren er ernstige belemmeringen van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen:
"According to AIMA, in 2025 constraints in the registration of applications for international protection persisted in some premises outside Lisbon, though these were not systematic and varied depending on location and operational circumstances.203 Delays were mainly due to limited availability of adequately trained personnel outside the main urban centres, compounded by constraints in AIMA's IT systems. More sporadically, challenges at administrative detention centres and local police stations also resulted in delayed communication of applications to CNAR. To mitigate these constraints, AIMA reported having adopted several measures during 2025, including staff reinforcement in Lisbon and Porto, targeted training of professionals from other departments and regional offices to register new applications and issue and renew documentation, and enhanced coordination with police authorities to ensure prompt communication of applications to CNAR. The Agency argues that these measures significantly reduced constraints and improved procedural flow over the course of 2025."
(p. 50)
Bovendien werden er situaties gerapporteerd van instanties die verzoekers om internationale bescherming ertoe aanzette om hun verzoek in te trekken op grond van drogredenen of om geen verzoek in te dienen.
"CPR is also aware of instances in 2024 and 2025 where asylum applicants were urged by AIMA officials to withdraw their applications for international protection without having access to legal information/assistance, and based on wrongful information. This includes the suggestion/advice that only applications related to political matters or problems with the authorities are accepted; wrongful assumptions regarding the situation in the country of origin; and incorrect and/or incomplete information on other avenues for regular stay and

corresponding reception conditions, including indications that a pending application process under the Immigration Act would prevent the processing of an asylum application. In some cases, AIMA immediately provided a template withdrawal form without explaining its implications and refused to renew documents under the Asylum Act. AIMA justified this practice on the grounds that its IT system did not allow two applications to be processed simultaneously. Some cases concerned particularly vulnerable applicants. CPR requested clarifications regarding this practice and assisted the concerned applicants in requesting reversal of the withdrawal or overcoming difficulties in renewing asylum documents, and in some cases the asylum applications concerned were reinstated by the authorities."
(p. 50)
Dit probleem werd ook aangekaart door het VN Mensenrechtencomité:
"In 2020, the UN Human Rights Committee highlighted that Portugal should '[e]nsure that all applications for international protection at the border and in reception and detention facilities are promptly received, registered and referred to the asylum authorities' and '[c]ontinue its efforts to maintain and strengthen the quality of its refugee status determination procedures, in order to fairly and efficiently identify and recognise those in need of international protection and to afford sufficient guarantees of respect for the principle of non-refoulement under the Covenant'. 206 The Committee further recommended that Portugal strengthens '[...] training for the staff of migration institutions and border personnel on the rights of asylum seekers and refugees under the Covenant and other international standards'. 207 (p. 51)
Gelet op het bovenstaande zijn er ernstige belemmeringen op de toegang tot de asielprocedure in Portugal, in strijd met artikel 3 EVRM.
4. Tekortkomingen in opvang van verzoekers om internationale bescherming
Uit het laatste EUAA AIDA rapport, van juni 2026, blijkt dat mensen geen toegang hadden tot diensten door problemen om contact op te nemen met AIMA buiten Lissabon. De registratie van asielaanvragen werd alleen geaccepteerd in Lissabon, Porto en Coimbra, wat een directe impact had op de verstrekking van opvangvoorzieningen.
"In 2025, while the difficulties documented in 2024 appear to have diminished somewhat, several concerns persisted. As conceded by AIMA, access to services continued to be hampered by difficulties in contacting AIMA outside Lisbon, with registration of asylum applications only accepted in Lisbon, Porto and Coimbra, directly impacting the provision of reception conditions. Cases were also reported of applicants being told they required appointments or being directed to other AIMA offices. Reports of a lack of information, social support and reception solutions following the presentation of an application persisted, including reports of applicants (notably those released from administrative detention facilities) having to resort to the 144 social emergency line due to the absence of reception solutions."
(p. 128)
Daarnaast bleven er meldingen bestaan van een gebrek aan informatie, sociale ondersteuning en opvangvoorzieningen na het indienen van een aanvraag, waaronder meldingen van aanvragers die hun toevlucht moesten nemen tot de sociale noodlijn 144 vanwege het ontbreken van opvangvoorzieningen:
"Cases were also reported of applicants being told they required appointments or being directed to other AIMA offices. Reports of a lack of information, social support and reception solutions following the presentation of an application persisted, including reports of applicants (notably those released from administrative detention facilities) having to resort to the 144 social emergency line due to the absence of reception solutions. Furthermore, difficulties encountered in accessing AIMA services to obtain information, carry out procedural formalities or renew documentation are particularly concerning given AIMA and ISS's policies on decentralising reception at any stage of the procedure (see Reception conditions)." (p. 25)
Uit bovenstaande informatie blijkt dus er ernstige problemen zijn om toegang te krijgen tot adequate opvang in Portugal. Gelet op verzoeker zijn kwetsbaarheid is dit uiterst problematisch.
5. Tekortkomingen tijdens de procedure
Naast de moeilijkheden en obstakels die verband houden met de opvang en de toegang tot de procedure, benadrukt het AIDA-rapport update juni 2026 ook andere elementen die volgens het rapport systemische tekortkomingen in de procedure zelf vormen.
Het AIDA rapport van 2026 geeft aan dat verschillende NGO's hun bezorgdheden hebben geuit over de asielprocedure en de procedurele waarborgen in 2025.
"According to the information provided by AIMA, in 2025, the Portuguese authorities registered 1,765 applications for international protection (including 2 made by persons relocated to Portugal). According to Eurostat data a total of 1,760 asylum applications were registered in Portugal in 2025. 29 It was not possible to determine the recognition rate as AIMA did not share information (see Statistics). While the nature of the caseload of the asylum authority may vary from year to year, NGOs have highlighted many concerns with the asylum procedure and procedural safeguards in 2025" (p. 23)
Met betrekking tot de interviews die plaatsvinden ter beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming worden verschillende tekortkomingen gerapporteerd, zoals ongepaste vraagstelling, onvoldoende follow up vragen met een vast kader van vraagstelling, problemen met de vertaling en een terkort aan tolken:
"Interviews: Concerning systematic practices regarding asylum interviews were and/or continued to be observed throughout 2025, notably: o Inappropriate or intrusive questions relating to applications based on

LGBTIQ+ grounds or religious grounds; o Insufficient follow-up questions to elaborate on relevant points, with interviewers strictly following the template;33 o Problems with interpretation, particularly due to the language used or the lack of interpreters for certain languages (see Personal Interview). (p. 24)
Bovendien was er een significante toename van de toepassing van het principe van het veilig land van herkomst zoals Angola en veilig derde land, zonder dat er er informatie hierover werd gepubliceerd, terwijl de toepassing ervan wisselde. De redenen voor de toepassing van het principe van het veilig derde land ging niet gepaard met een individuele beoordeling: "Notwithstanding, according to CPR's observation, the use of the safe country of origin concept significantly increased since 2024 compared to previous years. Notably, in most cases this ground was used solely by citing the legal provision and in conjunction with other provisions. Countries such as Angola, Argentina, Brazil, Colombia, Gambia, Guinea-Bissau, Peru, Senegal, South Africa, and the United States of America were deemed as safe countries of origin by the Portuguese authorities. This designation however was not consistent. AIMA did not provide information regarding its practices in this regard. According to data collected by CPR based on the communications made by the authorities in line with the Asylum Act and contacts from asylum applicants, at least 88 cases were rejected in 2025 on the basis of the safe country of origin concept. In 2024, CPR has received reports of applicant's that described being told by AIMA officials that no positive decisions are issued to applicants from certain nationalities, notably Gambia and Senegal. Within the context of the right of reply of the authorities to the 2023 draft AIDA report, AIMA denied that this has occurred.615 (p. 116)
Bij huidig verzoekschrift wordt afdoende aangetoond dat er in Portugal ernstige tekortkomingen zijn in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, waardoor Uw Raad dient te onderzoeken of er een risico bestaat op een schending van het beginsel van non-refoulement.
Uit bovenstaande informatie blijkt nogmaals dat de situatie in Portugal schrijnend is en dat verzoeker niet opgevangen zal worden in menswaardige omstandigheden en zich daarbij alweer aan geweld zou kunnen blootstellen. Er dient rekening gehouden te worden met verzoekers psychische kwetsbaarheid zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken. Verzoeker heeft nood aan psychologische, juridische begeleiding en opvang. Indien hij hiertoe geen toegang zou hebben, zou gelet op zijn psychische problematiek, zijn leven in gevaar komen.
Op zijn minst dienden de Belgische autoriteiten individuele garanties te bekomen van de Portugese instanties dat verzoeker toegang zal krijgen tot het opvangnetwerk en in adequate omstandigheden gehuisvest zal worden.
Om al deze redenen schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM, artikel 1 en 4 van het EU-Handvest en dient deze beslissing vernietigd te worden."

5.2. Luidens artikel 2.2, eerste lid van de RvV-wet is de procedure schriftelijk en wordt deze ingeleid door een verzoekschrift dat alle feiten en middelen bevat. Overeenkomstig artikel 2.18, tweede lid van voormelde wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.

De Raad vindt in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing de artikelen 1 en 47 van het Handvest schendt.

Deze onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

5.3. Artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast, zoals ook zal blijken uit wat volgt, dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

5.4. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

5.5. Zoals blijkt uit punt 4 wordt het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat beoordeeld conform de Dublin III-Verordening.

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 12 (2) van de Dublin III-Verordening dat luidt als volgt:

"2. Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

Artikel 17 (1) van dezelfde Verordening bepaalt:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht."

5.6. De verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van een visum, afgeleverd door de Portugese consulaire diensten te Luanda (Angola), geldig van 28 december 2025 tot 28 juni 2026 voor een verblijf van 90 dagen, waardoor de Portugese autoriteiten in toepassing van de Dublin III-Verordening in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Zij is echter van mening dat gelet op haar psychische problemen haar terugsturen naar Portugal – alwaar er een ernstig tekort is aan opvangplaatsen en de toegang en kwaliteit van de gezondheidszorg ernstig geaffecteerd zijn – haar leven in gevaar zou brengen omwille van een ernstige verergering van haar symptomen, alsook dat er daarnaast sprake is van systeemfouten die resulteren in een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat zij bij een terugkeer naar Portugal in een situatie van uiterste ontbering zal terechtkomen omwille van het geen toegang hebben tot de opvang en psychologische zorgen en doordat er belemmeringen bestaan die de procedure voor internationale bescherming ontoegankelijk maken.

5.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Portugal, nu zij over een visum beschikte, verstrekt door de Portugese diplomatieke post in Angola, geldig van 28 december 2025 tot 28 juni 2026 en gezien Portugese autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de overname van de verzoekende partij op grond van artikel 12 (2) van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Portugese autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

"*Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen*."

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van

de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke aardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Gelet op het voorgaande dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

5.8. De betwisting komt *in se* neer op de vraag of de algemene situatie in Portugal voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest en of de verwerende partij dit alles voldoende heeft onderzocht en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

5.9. Gelet op wat er in de bestreden beslissing kan worden gelezen, heeft de verwerende partij een rigoureus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Portugal met inbegrip van Dublin-terugkeerders enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij anderzijds.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Portugal deze artikelen niet worden geschonden daar een overdracht aan Portugal van de verzoekende partij niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview, de opmerkingen en de stukken die de verzoekende partij nadien via haar advocaat overmaakte en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, met name het rapport "*Asylum Information Database – Country Report: Portugal – 2024 Update*", geüpdatet op 15 september 2025 (hierna: het AIDA-rapport).

5.10. Vooreerst wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift bij de toelichting van de principes wijst op een passage uit een arrest van het EHRM waarin gesteld wordt dat er twijfels zijn over de capaciteit van het opvangsysteem in Italië en dat de mogelijkheid dat een beduidend aantal asielzoekers zonder opvang komt of opgevangen wordt in overvolle plaatsen, niet kan uitgesloten worden, en uit internationale gezaghebbende rapporten blijkt dat deze mogelijkheid heden groter is dan het begin van 2014,

kan de Raad enkel vaststellen dat Portugal als de verantwoordelijke lidstaat wordt aangewezen voor het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij, zodat haar kritiek op problemen in de opvangcapaciteit van verzoekers om internationale bescherming in Italië niet dienstig is.

5.11. De verzoekende partij meent dat de door haar in haar verzoekschrift vermelde rechtspraak zich verzet tegen een overdracht naar Portugal, in samenhang met haar persoonlijke en medische situatie, omwille van de eerdere folterdaden en onmenselijke en vernederende behandeling waaraan zij werd blootgesteld in Portugal en een gebrek aan individuele garanties van de Portugese autoriteiten in dit verband. Zij wijst erop dat zij slachtoffer werd van seksuele aanranding in België, dat zij hiervan stukken bijbrengt, dat zij in het kader van dit incident nazorg krijgt in België, dat zij meteen psychologische begeleiding kreeg, dat gelet op de psychische symptomen zij hyperwaakzaamheid, verwardheid, angsten, slaapproblemen en suïcidale gedachten ervaart en nood heeft aan een stabiele omgeving, dat zij een opvangcentrum heeft toegekend gekregen alwaar zij meer en meer rust vindt. Zij meent dat haar terugsturen naar Portugal, alwaar een ernstig tekort is aan opvangplaatsen, haar leven in gevaar zou brengen omwille van een ernstige verergering van haar symptomen. Zij wijst op wat dienaangaande gesteld wordt in het 'medisch attest' dat zij als stuk 4 voegt bij haar verzoekschrift. Zij betoogt dat zij momenteel continue juridische en psychologische begeleiding heeft en haar toestand dus stabiel is.

Volgens de verzoekende partij zouden verzoekers om internationale bescherming, volgens de geldende Portugese wetgeving, recht hebben op gezondheidszorg onder het nationaal systeem, maar zou in de praktijk de toegang en de kwaliteit ernstig geaffecteerd zijn. Zij wijst erop dat in het bijzonder de toegang tot de gespecialiseerde hulp (en mentale gezondheidszorg), zoals die voor haar psychologische problemen, uitdagend is, dat ook andere praktische zaken, zoals afstand en kostprijs van de reis, de toegang belemmeren.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering waar zij stelt dat er sprake is van eerdere folterdaden en onmenselijke en vernederende behandeling waaraan zij werd blootgesteld in Portugal. Deze bewering strookt bovendien niet met haar eerdere verklaringen. Uit het Dublin-interview blijkt immers dat zij gevraagd of zij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet tegen haar overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar verzoek om internationale bescherming zouden rechtvaardigen, antwoordde dat Portugal en Angola een bilaterale relatie hebben en zij bang was om teruggestuurd te worden naar Angola als zij in Portugal zou blijven, waarna zij ontkennend antwoordt op de vraag of zij bezwaar heeft op basis van opvang of behandeling en op de vraag of zij nog bezwaar heeft, antwoordt "*Ik ben niet bang van Portugal maar het politieke systeem is hetzelfde in Portugal als in Angola. Ik wil niet naar Portugal*." (administratief dossier, stuk nr. 15, verklaring DVZ, vraag nr. 39).

Daarnaast wijst de Raad erop dat door louter te beweren dat er een ernstig tekort is aan opvangplaatsen in Portugal, de verzoekende partij geenszins de motieven "*Het rapport meldt dat verzoekers die in het kader van een Dublinprocedure naar Portugal werden teruggestuurd, systematisch toegang krijgen tot opvang. Er zijn geen meldingen van verzoekers die geen toegang kregen tot het Portugese opvangsysteem (blz. 79). Sinds het laatste kwartaal van 2023 zijn er problemen van overbevolking op in de opvangvoorzieningen, vanwege het gebrek aan een uitbreiding van de infrastructuur en vanwege het gebrek aan financiering daarvoor. Deze problemen zijn van de baan sinds juni 2024 (blz. 126)*" die steun vinden in het AIDA-rapport, weerlegt of ontkracht.
Voorts blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd omtrent de door de verzoekende partij aangehaalde psychische problemen en de in dit verband neergelegde stukken en dit als volgt:

"*De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op 03.03.2026 geen medische problemen te hebben. Hij gaf aan geen psychologische problemen te hebben. Op 20.05.2026 bezorgde de betrokkene onze diensten via zijn advocaat medische documenten, waaruit wordt beschreven dat hij slachtoffer werd van geweld en psychologische opvolging nodig heeft. We wijzen erop dat de in het administratief dossier aanwezige documenten geen aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Portugal zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Portugal verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Portugal vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen*

indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Portugal van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.
Het AIDA-rapport vermeldt dat toegang voor verzoekers tot dringende gezondheidszorg in Portugal bij wet is gewaarborgd en dat verzoekers passende toegang hebben tot gezondheidszorg in de praktijk. Er wordt aangegeven dat er in de praktijk gespecialiseerde behandeling mogelijk is voor getraumatiseerde verzoekers, maar dat de toegang beperkt is. Personen hebben toegang tot medische zorgen vanaf het moment dat zij een verzoek om internationale bescherming indienen. De gezondheidszorg omvat toegang tot medische behandelingen en medicatie onder dezelfde voorwaarden als voor Portugese burgers (blz. 152). In het kader van de gezondheidszorg moet rekening worden gehouden met de bijzondere behoeften van kwetsbare personen en er moet worden voorzien in gespecialiseerde geestelijke gezondheidszorg. De toegang tot diensten voor geestelijke gezondheidszorg is verbeterd (blz. 153). Er wordt voorzien in psychologische begeleiding voor verzoekers en er kan worden doorverwezen voor psychologische begeleiding (blz. 154). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Portugal een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.
We wensen te verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië van 16.02.2017 (C-578-16), waarin wordt verwezen naar verscheidende arresten van het het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) waarin herhaaldelijk geoordeeld werd dat de omstandigheid dat een persoon van wie de verwijdering is gelast, dreigt met zelfdoding, de verdragsluitende staat niet dwingt om van de uitvoering van de voorgenomen maatregel af te zien, indien hij concrete maatregelen treft om te voorkomen dat het dreigement wordt uitgevoerd (zie arresten van het EHRM van 7 oktober 2004, Dragan e.a. tegen Duitsland, CE:ECHR:2004:1007DEC003374303, § 1; 4 juli 2006, Karim tegen Zweden, CE:ECHR:2006:0704DEC002417105, § 2, en 30 april 2013, Kochieva e.a. tegen Zweden, CE:ECHR:2013:0430DEC007520312, § 34).
In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).
Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Portugal en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.
Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Portugal niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen."

De Raad benadrukt dat door louter het gestelde in het schrijven van haar advocaat van 20 mei 2026 te herhalen en opnieuw te wijzen op – en het voegen bij haar verzoekschrift van – de medische attesten die zij reeds overmaakte aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing en die zich in het administratief dossier bevinden, de verzoekende partij deze motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt noch ontkracht. Uit deze beslissing blijkt immers dat met voormelde elementen rekening werd gehouden en werd gemotiveerd waarom deze elementen een overdracht niet in de weg staan en niet kunnen

aantonen dat een overdracht aan Portugal een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Bovendien stelt de Raad vast dat nergens objectief wordt vastgesteld dat de verzoekende partij slachtoffer is geworden van seksueel geweld en diefstal. Zij voegt een attest bij haar verzoekschrift van een psycholoog werkzaam voor artsen zonder grenzen die melding maakt van dergelijk geweld op basis van de verklaringen van de verzoekende partij en van de symptomen die de verzoekende partij verklaart te hebben of die worden vermeld door de psycholoog, naar aanleiding van dit geweld. De psycholoog vermeldt op 4 maart 2026 dat de verzoekende partij zich presenteert met posttraumatisch gerelateerde symptomen, symptomen die gerelateerd zijn aan het recente geweld dat zij ondergaan heeft en dat zeer vaak geobserveerd wordt in slachtoffers van dergelijk geweld. De psycholoog vinkt ook aan dat de verzoekende partij een psychologische reactie vertoont die compatibel is met haar verklaringen.

Er blijkt niet dat de psycholoog getuige was van de feiten, noch op grond van welke objectieve elementen hij voorgaande vaststellingen betreffende het ondergane geweld door en de symptomen van de verzoekende partij zou hebben gemaakt. Het attest betreft niets meer dan de weergave van de verklaringen van de verzoekende partij door en/of de mening van de psycholoog, na een gesprek met de verzoekende partij, die met geen enkel bewijskrachtig element worden ondersteund. Het attest betreft geen medische attest opgesteld door een arts en bevat geen diagnose en/of voorgestelde behandeling, behalve blijvende mentale gezondheidssteun. Daarnaast is er nog een attest van D.A., een arts die lid is van de medische staf van artsen zonder grenzen, die na een medisch onderzoek op 6 maart 2026 in een document de verklaringen van de verzoekende partij weergeeft en betreffende het algemene gedrag van de verzoekende partij stelt dat zij de aanval herleeft terwijl zij het staflid de situatie uitlegt en huilt alsook dat zij in een alert modus blijkt te zijn. Betreffende het klinisch/fysiek onderzoek verklaart het staflid dat er een kwetsuur is aan een vinger van de rechterhand, dat de wonde zich aan het herstellen is, dat er een korst en wat afscheiding zit rond de randen van de wond en dat het letsel kenmerkend is voor een messteek. Het staflid vinkt aan dat het onderzoek van de patiënt een psychologische reactie aangetoond heeft die compatibel is met de aanval die zij aangeeft te hebben ervaren alsook dat de fysieke sporen hiermee compatibel zijn.

Er liggen geen aangiftes of klachten bij de politie voor, noch attesten van artsen of van psychiaters omtrent de psychologische symptomen (slaapproblemen, insomnia, intrusieve herinneringen en gedachten, doodwensen en passieve suïcidale gedachten, …) en aandoening(en) van de verzoekende partij. Deze symptomen werden genoteerd door een psycholoog bij artsen zonder grenzen op grond van de verklaringen van de verzoekende partij op 6 maart 2026. Uit het feit dat de verzoekende partij op 22 april 2026 op consultatie is geweest bij een psycholoog en een nieuwe afspraak werd ingeboekt op 17 juni 2026, kan ook geenszins blijken dat de verzoekende partij slachtoffer is geweest van geweld in België en dit de reden is van haar mentale problemen en het bezoek aan de psycholoog. Uit het attest van de arts A.M. van 5 maart 2026 blijkt geen enkel fysiek of mentaal gezondheidsprobleem.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij momenteel continue juridische en psychologische begeleiding heeft en haar toestand dus stabiel is, beperkt zij zich tot een loutere bewering. De Raad stelt vast dat op basis van de voorgelegde stukken slechts blijkt dat er sprake was van één consultatie bij de psycholoog van artsen zonder grenzen op 6 maart 2026, kort na het beweerde incident, en van – hoewel de psycholoog bij artsen zonder grenzen, blijvende mentale gezondheidssteun aanraadt – één consultatie bij een psycholoog op 22 april 2026. Verdere informatie over deze afspraak wordt niet aangebracht. De Raad herhaalt dat uit het attest dat melding maakt van de consultatie op 22 april 2026 niet blijkt dat de verzoekende partij slachtoffer is geweest van geweld in België en dit de reden is van haar vermeende mentale problemen en het bezoek aan de psycholoog. Een volgende afspraak wordt in het vooruitzicht gesteld op 17 juni 2026 en hoewel het verzoekschrift dateert van 2 juli 2026 en de terechtzitting van 21 augustus 2026 worden door de verzoekende partij geen stukken meer bijgebracht waaruit zou blijken dat zij na 22 april 2026 nog verder psychologische ondersteuning kreeg of nodig had. Er blijkt heden dan ook niet dat ‘regelmatige’ psychologische opvolging plaatsvindt.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er sprake is van een daadwerkelijk psychische kwetsbaarheid in haar hoofde en dat bij een overdracht aan Portugal er sprake zou zijn van het in gevaar brengen van haar leven omwille van een ernstige verergering van symptomen.

Bovendien blijkt uit de door de verzoekende partij neergelegde attesten, zoals zij zelf aangeeft in het verzoekschrift, dat de psycholoog melding maakt van een nood aan bescherming, blijvende mentale gezondheidszorg en juridische begeleiding, doch blijkt nergens uit dat de verzoekende partij dit enkel zou kunnen verkrijgen in België. In dit licht kan er bovendien nog op gewezen worden dat de psycholoog ook melding maakt van taalbarrières wanneer de verzoekende partij (in België) steun zoekt, wat haar mentale gezondheidstoestand zeer kwetsbaar maakt. Gelet op het feit dat de verzoekende partij Portugees spreekt, zullen deze taalbarrières niet aanwezig zijn in Portugal, wat een factor is die aldus het zoeken naar en het verkrijgen van de eventuele nodige steun, bijstand en begeleiding zal vergemakkelijken, minstens zullen

taalbarrières geen negatieve impact hebben op haar mentale gezondheidstoestand bij een overdracht aan Portugal.

Waar zij in haar verzoekschrift nog betoogt dat zij nood heeft aan een stabiele omgeving, dat zij een opvangcentrum heeft toegekend gekregen alwaar zij meer en meer rust vindt, herhaalt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er geen sprake is van opvangproblemen in Portugal, zodat de verzoekende partij niet aantoont dat zij in Portugal geen opvangcentrum zal worden toegekend, nog minder dat het voor haar niet mogelijk zal zijn aldaar rust te vinden.

De verzoekende partij toont ook niet aan door louter te wijzen op een nood aan juridische begeleiding, dat zij deze niet kan bekomen in Portugal.

5.12. Bovendien zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat er een psychische kwetsbaarheid is in haar hoofde en dat een overdracht een impact zal hebben op haar mentale gezondheidstoestand en haar psychische toestand zou doen verslechteren en de overdracht op zich dus een negatieve impact zou hebben op haar psychische integriteit, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het EHRM een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhivili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de overdracht geen situatie van verwijdering betreft van een ernstig zieke persoon voor wie er onmiddellijk en nakend levensgevaar is, minstens toont de verzoekende partij dit met haar betoog en de voorgelegde stukken niet aan, noch betreft dit een situatie van blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. In dit licht wijst de Raad ook op wat volgt betreffende de behandeling in het licht van haar psychische gesteldheid in Portugal.

Met betrekking tot het verwijderen zelf, wijst de Raad er vooreerst op dat het aan de verzoekende partij toekomt zich vrijwillig aan te melden bij de Portugese overheden. Daarnaast wijst de Raad erop, indien de verwerende partij zou overgaan tot een vasthouding met het oog op een gecontroleerde overdracht, het EHRM heeft geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35). Wat meer bepaald omstandigheden betreft waarin de psychische moeilijkheden van de asielzoeker tot suïcidale neigingen leiden, heeft het EHRM herhaaldelijk geoordeeld dat de omstandigheid dat een persoon van wie de verwijdering is gelast, dreigt met zelfdoding, de verdragsluitende staat niet dwingt om van de uitvoering van de voorgenomen maatregel af te zien, indien hij concrete maatregelen treft om te voorkomen dat het dreigement wordt uitgevoerd (EHRM 7 oktober 2004, nr. 33743/06, Dragan e.a. t. Duitsland, § 1; EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

In het attest van de psycholoog wordt genoteerd dat er sprake is van suïcidale ideeën, doch blijkt niet dat de verzoekende partij gedreigd heeft met zelfdoding bij (de organisatie van) de overdracht, noch blijkt uit enig document of gegeven dat hiervoor aanwijzingen zijn. Daarnaast toont de verzoekende partij ook niet aan dat indien dit wel het geval zou zijn, er aanwijzingen zijn dat de verwerende partij niet in staat zal zijn de passende maatregelen te nemen of niet zal overgaan tot het nemen van dergelijke maatregelen.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij – die wel degelijk de aangehaalde psychische gezondheidstoestand van de verzoekende partij in overweging heeft genomen – foutief, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft gesteld dat de in het administratief dossier aanwezige documenten geen aanleiding geven "*te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Portugal zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een*

schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Portugal verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Portugal vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Portugal van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België."

5.13. Door louter te wijzen op enkele pijnpunten en uitdagingen in de toegang tot de (geestelijke) gezondheidszorg en de kwaliteit ervan in Portugal, zoals die ook nog blijken uit het AIDA-rapport (geüpdatet in 2026), werpt de verzoekende partij geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de "*toegang voor verzoekers tot dringende gezondheidszorg in Portugal bij wet is gewaarborgd en dat verzoekers passende toegang hebben tot gezondheidszorg in de praktijk", "er in de praktijk gespecialiseerde behandeling mogelijk is voor getraumatiseerde verzoekers, maar dat de toegang beperkt is",* dat *"(p)ersonen (…) toegang (hebben) tot medische zorgen vanaf het moment dat zij een verzoek om internationale bescherming indienen",* dat *"(d)e gezondheidszorg (…) toegang tot medische behandelingen en medicatie onder dezelfde voorwaarden als voor Portugese burgers omvat",* dat *"(i)n het kader van de gezondheidszorg (…) rekening (moet) worden gehouden met de bijzondere behoeften van kwetsbare personen en er moet worden voorzien in gespecialiseerde geestelijke gezondheidszorg",* dat *"(d)e toegang tot diensten voor geestelijke gezondheidszorg (…) verbeterd (is)"* en *"(e)r wordt voorzien in psychologische begeleiding voor verzoekers en er (doorverwezen) kan worden (…) voor psychologische begeleiding"* en dat hoewel de auteurs melding maken van factoren die een vlotte en adequate toegang tot de gezondheidszorg kunnen belemmeren dit *"geenszins (leidt) tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Portugal een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben."*

5.14. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij behoudens eventueel psychologische opvolging bijzondere noden heeft en dat zij evenmin met haar betoog aannemelijk maakt dat er indicaties zijn dat eventueel benodigde psychologische opvolging voor haar niet beschikbaar zal zijn bij een overdracht aan Portugal.

Uit het overnameakkoord dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk nr. 21) blijkt dat de Portugese autoriteiten instemmen met de overname van de verzoekende partij conform artikel 12 (2) van de Dublin III-Verordening.

Gelet op wat voorafgaat en dit uitdrukkelijke overnameakkoord ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij individuele garanties diende te vragen aan de Portugese overheden, minstens maakt de verzoekende partij dit met haar betoog niet aannemelijk.

5.15. Het administratief dossier bevat geen elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Portugal omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier tonen aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij.

5.16. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij er op neer dat asielzoekers in Portugal onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en de asielaanvragen.

5.17. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Portugese asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM, doch heeft vastgesteld dat hiervan geen sprake is.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

5.18. Waar de verzoekende partij opnieuw betoogt dat zij in Portugal geen toegang zal hebben tot psychologische zorgen, maakt zij dit, mede gelet op wat voorafgaat, geenszins aannemelijk.

5.19. Ook waar zij meent dat zij bij een terugkeer naar Portugal geen toegang zal hebben tot de opvang, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij met deze loutere bewering geenszins de motieven "*Het rapport meldt dat verzoekers die in het kader van een Dublinprocedure naar Portugal werden teruggestuurd, systematisch toegang krijgen tot opvang. Er zijn geen meldingen van verzoekers die geen toegang kregen tot het Portugese opvangsysteem (blz. 79). Sinds het laatste kwartaal van 2023 zijn er problemen van overbevolking op in de opvangvoorzieningen, vanwege het gebrek aan een uitbreiding van de infrastructuur en vanwege het gebrek aan financiering daarvoor. Deze problemen zijn van de baan sinds juni 2024 (blz. 126)*" die steun vinden in het AIDA-rapport, weerlegt of ontkracht.

5.20. Door te wijzen op verschillende problemen met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure, zoals gerapporteerd in het AIDA-rapport (geüpdatet in 2026) – meer bepaald de weigering van registraties door het gebrek aan personeel, misinformatie over de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming, het moeten doen van meerdere pogingen, de ernstige belemmeringen van de mogelijkheid een verzoek om internationale bescherming in te dienen buiten de grote steden en het rapporteren van situaties waarbij instanties verzoekers om internationale bescherming ertoe aanzetten om hun verzoek in te trekken op grond van drogredenen of om geen verzoek in te dienen – en met betrekking tot de opvang zoals gerapporteerd in het AIDA-rapport (geüpdatet in 2026) – meer bepaald het geen toegang hebben tot diensten door problemen om contact op te nemen met AIMA buiten Lissabon, het feit dat de registratie van asielaanvragen alleen aanvaard wordt in Lissabon, Porto en Coimbra, wat een directe impact had op de verstrekking van opvangvoorzieningen, dat er meldingen bleven bestaan van een gebrek aan informatie, sociale ondersteuning en opvangvoorzieningen na het indienen van een aanvraag, waaronder meldingen van aanvragers die hun toevlucht moesten nemen tot de sociale noodlijn vanwege het ontbreken van opvangvoorzieningen – doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat er geen sprake is dat verzoekers, die in het kader van de Dublinprocedure naar Portugal worden teruggestuurd, relevante of systematische problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure en de opvangvoorzieningen, dat verzoekers die in het kader van een Dublinprocedure naar Portugal werden teruggestuurd, systematisch toegang krijgen tot opvang, dat er geen meldingen zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot het Portugese opvangsysteem en dat de problemen van overbevolking van de baan zijn sinds juni 2024, dat verzoekers bij registratie een brochure krijgen waarin hun rechten en plichten worden vermeld, dat er zich problemen kunnen voordoen op het gebied van informatieverstrekking, maar vastgesteld wordt dat op basis van de beschikbare informatie niet kan worden vastgesteld dat om redenen in dat verband van een overdracht dient te worden afgezien en waarbij wordt geconcludeerd dat het rapport – het AIDA rapport, geüpdatet in 2025 – kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de procedures tot het bekomen van internationale bescherming in Portugal, maar dat zij niet leiden tot de conclusie "*dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Portugal worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Portugal, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Portugal in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Portugal worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."* Hierbij wijst de Raad er nog op dat ook het AIDA-rapport (geüpdatet in 2026) stelt "*In practice, asylum applicants returned under Dublin do not face relevant or systematic obstacles in accessing the asylum procedure and reception conditions following a transfer to Portugal*." (vrije vertaling: in de praktijk krijgen asielzoekers die terugkeren onder de Dublin-Verordening niet te maken met relevante of systematische hindernissen in de toegang tot de asielprocedure en de opvangvoorzieningen volgend op de overdracht naar Portugal.)

De Raad merkt in dit kader ten overvloede nog op dat de verzoekende partij juridische bijstand geniet in België en pijnpunten in Portugal aanhaalt in haar verzoekschrift, zodat zij terdege geïnformeerd kan worden door haar advocaat in België hieromtrent voor haar vertrek naar Portugal.

Betreffende de melding van aanvragers die hun toevlucht moesten nemen tot de sociale noodlijn vanwege het ontbreken van opvangvoorzieningen, blijkt uit het citaat van de verzoekende partij uit het AIDA-rapport

(geüpdatet in 2026) dat dit vooral gaat om personen die vrijgelaten werden uit administratieve detentiecentra. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk onder verwijzing naar deze problemen dat zij niet opgevangen zal worden in een opvangvoorziening, nog minder dat zij helemaal niet opgevangen zal worden.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er ernstige belemmeringen zijn op de toegang tot de asielprocedure in Portugal, in strijd met artikel 3 van het EVRM, noch dat er ernstige problemen zijn om toegang te krijgen tot adequate opvang in Portugal.

5.21. Door er voorts louter op te wijzen dat het AIDA-rapport (geüpdatet in 2026) aangeeft dat verschillende NGO's bezorgdheden hebben geuit over de asielprocedure en procedurele waarborgen in 2025, weerlegt de verzoekende partij geenszins de pertinente motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij er niet aan voorbij is gegaan dat er kritische bemerkingen kunnen geplaatst worden bij onder meer de procedures tot het bekomen van internationale bescherming in Portugal, doch heeft geoordeeld dat deze niet leiden tot de conclusie "*dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Portugal worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Portugal, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Portugal in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Portugal worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*"

Hetzelfde kan gesteld worden in verband met de opmerkingen in het verzoekschrift dat verschillende tekortkomingen worden gerapporteerd met betrekking tot de interviews die plaatsvinden ter beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, zoals ongepaste vraagstelling, onvoldoende follow up vragen met een vast kader van vraagstelling en problemen met vertaling en een tekort aan tolken. Bovendien heeft de verwerende partij er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de verzoekende partij Portugees als moedertaal heeft en eventuele problemen inzake vertolking derhalve niet van toepassing zullen zijn op haar situatie.

5.22. De verzoekende partij betoogt nog dat er een significante toename was van de toepassing van het principe van het veilig land van herkomst, zoals Angola, en veilig derde land, zonder dat er informatie hierover werd gepubliceerd, terwijl de toepassing ervan wisselde, dat de redenen voor de toepassing van het principe van veilig derde land niet gepaard ging met een individuele beoordeling.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat door het toepassen van het principe van veilig land van herkomst, er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen in de procedure om internationale bescherming in Portugal. Daarnaast blijkt niet eenduidig uit het AIDA-rapport (geüpdatet in 2026) dat er geen individuele beoordeling zou plaatsvinden. Er wordt melding gemaakt dat in de meeste gevallen deze grond – veilig land van herkomst – gebruikt werd enkel door de wettelijke bepaling te citeren of in samenhang met andere bepalingen, dat landen zoals Angola, aangeduid werden als veilige landen van herkomst, dat deze aanduiding echter niet consistent was en dat AIMA geen informatie beschikbaar stelde betreffende hun praktijk in dit verband.

5.23. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij garanties had dienen te bekomen van de Portugese autoriteiten dat zij toegang zal krijgen tot het opvangnetwerk en in adequate omstandigheden zal worden opgevangen.

De Raad ziet niet in wat de grondslag is van een dergelijke verwachting, gelet op de voorgaande analyse en de overwegingen in de bestreden beslissing.

5.24. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde relevante informatie niet in overweging heeft genomen. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin wordt uiteengezet waarom niet kan geoordeeld worden dat er sprake is van structurele problemen, te weerleggen of te ontkrachten.

5.25. De Raad concludeert dan ook dat niet blijkt dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Portugal geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Portugal.

De verzoekende partij toont met haar betoog en haar andersluidende overtuiging niet aan dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

5.26. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest niet aannemelijk.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij evenmin de overige door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. VERMANDER